

DE KRACHT VAN GOD

Flavio Capucci

DE KRACHT VAN GOD

*Medisch onverklaarbare genezingen
op voorspraak van Jozefmaria Escrivá*

Jade 4

INHOUD

VOORWOORD	9
1. EEN GEZWEL ZO GROOT ALS EEN SINAASAPPEL	13
Twee ziektes tegelijkertijd	14
Het moment van genezing	16
Toeschrijving van het wonder aan mgr. Escrivá	19
Medische beoordeling	21
2. HIJ WAS BLIND GEWORDEN	25
Heftige en progressieve blindheid	26
Verontrustende diagnose	27
Mobilisatie van gebeden	29
Radicale ommekeer	30
De mening van de specialisten	30
3. ZIJ KON HAAR ROEPING VOLGEN	33
Een klooster van ongeschoeide karmelietessen	34
“Vraag het aan mgr. Escrivá”	35
Eerste reis naar Quito	36
Plotselinge genezing	37
Menselijk onverklaarbaar	39
4. ZIJ KAN NU MOEITeloos ETEN	41
Een ongeluk in huis	41
Dertig jaar later	43

5. EEN AANSLAG EN EEN KANKERGEZWEL	47
Ernstige toestand	48
Verbazingwekkende verbetering	49
Een jaar later	50
6. ZE KON GEEN KINDEREN MEER KRIJGEN	53
Een tot onvruchtbaarheid leidende ziekte	54
Raad van de zalige Jozefmaria	55
Onverklaarbare geboorte	56
7. AMPUTATIE WAS NIET MEER NODIG	59
Fietsongeval	60
Gangreen verdwijnt	61
Medische beoordeling	63
8. EEN GEWELDIGE HELDERHEID	65
Ingewikkelde diagnose	66
Aanroeping van Jozefmaria Escrivá	67
9. NA TIEN JAAR VAN DE KRUKKEN BEVRIJD	71
Twee ongevallen met ernstige gevolgen	72
Het moment van de genezing	75
Blijvende genezing	77
10. HET GELOOF VAN EEN MOEDER	81
Ongeneeslijke en progressieve aandoening	82
Toevlucht bij God	84
Juist op dat ogenblik	85
11. ZONDER SPOOR VERDWENEN	89
Cyste tijdens de zwangerschap	90
Verbazing in de operatiezaal	90
12. EEN NACHTMERRIE DIE ELF UUR DUURDE	93
Acute crisis	94
Strijd tegen de klok	95
Onverklaarbaar herstel	96
Een stille kreet	98

13. HIJ RAAKTE ZIJN HAND NIET KWIJLT	101
Smak met zware gevolgen	101
Enkele uren na de operatie	103
14. EEN “ONMOGELIJKHEID” GENAAMD JOSEMARÍA	105
Rhesusincompatibiliteit tussen moeder en kind	105
Steeds gecompliceerdere ziektegeschiedenis	107
Geboorte van Josemaría	108
Een onmogelijk “tussen haakjes”	110
15. IN TERMINALE FASE	113
Ernstige aandoening	113
Bijna wanhopig voorstel	114
“Vader, doe hem de groeten terug”	116
Oordeel van de specialisten	117
16. IN ÉÉN NACHT GENEZEN	119
De parel van het Zuiden	119
Vrucht van het gebed	121
17. DRIE MAANDEN TE LEVEN	123
Vier maanden progressieve verslechtering	124
Aanroeping van de zalige Jozefmaria	126
Medisch onverklaarbare genezing	127
18. DE HANDEN VAN EEN CHIRURG	129
Beroepsziekte	131
Na een ziektegeschiedenis van dertig jaar	133
De genezing	136
Terugkeer naar het werk	137

VOORWOORD

Dit is een boek over buitengewone genezingen die worden toegeschreven aan de voorspraak van de zalige Jozefmaria Escrivá.* Voor wie hem persoonlijk, via zijn geschriften of anderszins heeft leren kennen, kan dit een tegenstrijdigheid lijken. De stichter van het Opus Dei is een apostel van het gewone, alledaagse. Over buitengewone zaken merkte de zalige Jozefmaria op: "Ik heb geen wonderen nodig: aan die uit de Schrift heb ik meer dan genoeg. – Wat ik wél nodig heb, is dat je je plicht vervult en aan de genade beantwoordt" (*De Weg*, 362).

Hij hield niet van uiterlijk vertoon of spectaculaire dingen. Hij gaf de voorkeur aan heldhaftigheid in het gewone, het normale: de kleine dingen van elke dag. "Jullie hoeven er niet aan te twifelen: voor jullie, mannen en vrouwen van de wereld, staat elke vlucht uit de eerlijke werkelijkheid van het leven van alledag haaks op de wil van God" (*Gesprekken met mgr. Escrivá*, 114). Het is veelzeggend dat in zijn meest bekende boek, *De Weg*, naast de klassieke thema's van spiritualiteit zoals "gebed", "boete", of "geloof", er ook een hoofdstuk is over "de kleine dingen".

Maar de zalige Jozefmaria Escrivá heeft ook gunsten van God verkregen die niet meer tot het alledaagse behoren. Dit boek verhaalt enkele van die gevallen. In het boek zijn achttien medisch onverklaarbare genezingen opgenomen die zijn toe-

* Oorspronkelijke naam in het Spaans: Josemaría Escrivá de Balaguer.

geschreven aan de voorspraak van de zalige Jozefmaria. Van de eerste, de tiende en de laatste genezing is een canonic proces gestart bij de kerkelijke autoriteit, de eerste en de laatste zijn officieel als wonder erkend.

Het gaat hier om medische gevallen. Veel mensen nemen hun toevlucht tot de bemiddeling van de zalige Jozefmaria voor andere gunsten, zoals noden van geestelijke aard. Er zijn veel meer gunsten van geestelijke aard verkregen dan van medische aard. Het is echter niet goed mogelijk gunsten van geestelijke aard objectief vast te stellen. Alleen techniek en medisch instrumentarium (diverse soorten onderzoek, röntgenfoto's, klinische en chirurgische verslagen, enz.) maken het mogelijk onomstotelijk feitenmateriaal te verzamelen over gebeurtenissen die in de huidige stand van de wetenschap onverklaarbaar zijn. Daarom zijn wonderen die gebruikt worden voor heiligverklaringprocessen meestal van medische aard. In dit boek zijn alleen buitengewone genezingen gebundeld.

Het boek geeft een samenvatting van elke genezing. De samenvatting is nauwkeurig, maar met opzet niet te technisch, opdat die leesbaar blijft voor een breed publiek. Zoals gebruikelijk bij het publiceren van medische casussen in vakliteratuur, zijn uit privacyredenen de namen van de hoofdpersonen gewijzigd. Er is een uitzondering gemaakt voor de verhalen van genezingen die al publiekelijk bekend zijn.

In de hier geselecteerde gevallen is er sprake van een tussenkomst van God die tot een radicale verandering van de levens van de betrokkenen heeft geleid. Een wonder is een gebeurtenis die de wetten van de natuur overstijgt. Voor gelovigen heeft een wonder een grote betekenis als openbaring van Gods aanwezigheid en werking. Vanuit theologisch oogpunt heeft een wonder ook een reddingsaspect: in Christus (in wiens persoon de openbaring van God aan de mens tot zijn volheid gekomen is) toont het wonder niet alleen de goddelijkheid van de Messias aan, maar het wijst ook op het beginpunt van de Verlossing. Het is een bewijs van Gods liefde en een ondersteuning om in te stemmen met het Woord als aankondiging van de waarheid en Gever van het leven.

De evangeliën verhalen een veelheid aan wonderen van Jezus ten gunste van mensen van allerlei slag: van bedelaars en melaatsen tot honderdmannen en leiders van synagogen, maar

altijd mensen die de moed hadden zich klein te maken en zich om te laten vormen door het geloof. Andere personages die zich niet openen voor de goddelijke genade geloven en vragen niet; ze discussiëren alleen met Jezus.

De verhalen die wij hier presenteren, kunnen de lezer helpen om een meer coherent christelijk leven te leiden, vanuit een optimisme dat zijn oorsprong niet in zelfsuggestie maar in objectieve feiten vindt. Er wordt soms geklaagd over een niet te stoppen proces van moreel verval in de maatschappij. Men weigert daarbij te erkennen dat er redenen tot hoop zijn. Er zijn nog steeds veel mensen die bidden. God luistert naar dat gebed: onze wereld blijft een wereld waarin wonderen gebeuren.

In het geloof gaan het natuurlijke en het bovennatuurlijke hand in hand. Dat kan de schijnbare tegenstrijdigheid verklaren tussen de wonderbaarlijke genezingen die gebeurd zijn op voorspraak van de zalige Jozefmaria en het feit dat hij een zeer menselijke en bovennatuurlijke heilige was, die verklaarde "niet verzot op wonderen te zijn" (vgl. *De Weg*, 583) en die iedereen aanspoorde een diep geloof in God te hebben. "Wij moeten zo intiem, zo vol vertrouwen met Hem omgaan, dat wij als een klein kind om de maan durven vragen" (*Als Christus nu langs komt*, 64).

1. EEN GEZWEL ZO GROOT ALS EEN SINAASAPPEL

Onmiddellijke, volledige en blijvende genezing van lipocalcinogranulomatose (juni 1976)

De genezing van zuster Concepción Boullón Rubio, karmelietes van de Liefde, vond plaats in juni 1976. Het wonderbaarlijke karakter van de genezing is na een grondig onderzoek erkend door de Congregatie voor de Heiligverklaringen. Deze verklaring maakte de zaligverklaring van de stichter van het Opus Dei mogelijk.

De Congregatie opende het proces met betrekking tot het wonder op 6 november 1981. Op de 16^e van dezelfde maand werden aan de toenmalige aartsbisschop van Madrid – kardinaal Enrique y Tarancón – de instructies voor het proces en de documentatie voor het verhoor van de getuigen toegezonden. Op 18 december 1981 vaardigde de aartsbisschop het decreet uit ter oprichting van het tribunaal dat belast werd met het onderzoek. Het canonieke proces voltrok zich tussen 21 januari en 3 april 1982. In de loop van het proces zijn tien getuigen gehoord: zuster Concepción, de artsen die betrokken waren geweest bij dit geval en nog een arts die zuster Concepción onderzocht na de genezing, drie religieuzen die in hetzelfde klooster als zuster Concepción woonden (de overste en nog twee religieuzen die haar ziekte en genezing van nabij hebben gevolgd) en drie familieleden van haar (twee zussen en een nicht).

Het geldigheidsdecreet met betrekking tot de processtukken is door de Congregatie voor de Heiligverklaringen uitgevaardigd op 20 november 1984. Aangezien in die tijd het proces over het leven en de deugden van de Dienaar Gods Jozefmaria nog in volle gang was, bleven de documenten over dit wonder bewaard in de archieven van de Congregatie.

Nadat op 9 april 1990 de heldhaftige beleving van de deugden door Jozefmaria Escrivá door middel van een pauselijk decreet erkend was, begon het onderzoek naar het wonder. De bijeenkomst van de Medische Raad vond plaats op 30 juni 1990 en die van de theologen-consultoren op 14 juli van datzelfde jaar. Beide instanties kwamen unaniem tot een positieve conclusie. De artsen erkenden dat er voor de onmiddellijke, volledige en blijvende genezing van zuster Concepción geen natuurlijke verklaring kon worden gegeven. De theologen waren eensgezind in het toeschrijven van deze buitengewone gebeurtenis aan de voorspraak van de stichter van het Opus Dei.

Het pauselijk decreet waarmee dit wonder wordt erkend dateert van 6 juli 1991. In september van hetzelfde jaar stelde de heilige Vader de datum van de zaligverklaring vast op 17 mei 1992. Op deze dag werd de stichter van het Opus Dei tot de eer der altaren verheven tijdens een plechtige ceremonie op het Sint Pietersplein te Rome in aanwezigheid van 300.000 mensen uit de hele wereld.*

Twee ziektes tegelijkertijd

Zuster Concepción Boullón werd geboren in de provincie Teruel (Spanje) op 23 januari 1906. Toen zij 23 jaar was voelde ze zich geroepen tot het religieuze leven en trad ze in bij de Karmelietessen van de Liefde. Op het moment van haar genezing was ze 70 jaar en woonde ze in het klooster van deze orde in San Lorenzo van El Escorial, dichtbij Madrid.

* De zogenaamde *Positio super miraculo*, waarin de documentatie over de genezing is opgenomen, is een boek van 410 pagina's. Het boek bevat de getuigenverklaringen, medische rapporten en de overige bewijzen vereist voor het aantonen van het wonder.

Behalve enkele klachten van reumatische aard en een probleem van overgewicht waarvoor ze in behandeling was geweest, waren er geen bijzonderheden in haar medische voorgeschiedenis.

In 1972 kreeg ze maagklachten, bloedarmoede, gewichtsverlies en ernstige vermoeidheid. Twee jaar later ontwikkelden zich meerdere pijnlijke gezwellen op de linker schouder, de wreef van de linker voet en de duim van de rechterhand. Deze gezwellen werden steeds groter tot ze hun maximale grootte bereikten begin 1975.

Volgens de beschrijving van de huisarts van het klooster, toonde röntgenonderzoek van deze datum "op de schouder een buiten het bot gelokaliseerd gezwel rond de kop van het opperarmbeen. Dit gezwel bestond uit verkalkte, sinaasappelgrote zones van hoge dichtheid die, volgens mij, uitgingen van het kapsel en de weke delen van het gewricht. De röntgenfoto's lieten ter hoogte van het onderste derde deel van de vinger een gezwel zien met verkalkte zones, die iets kleiner waren dan een hazelnoot. Op de voetfoto's waren weefselvormingen ter hoogte van de wreef te zien, die uit leken te gaan van de weke delen van de verschillende gewrichten van de voet. Hun grootte varieerde tussen die van een hazelnoot en van een amandel".

Naar aanleiding van deze bevindingen had de arts een biopsie (het chirurgisch verwijderen van een stukje weefsel) willen uitvoeren om de aard van de gezwellen te onderzoeken en te kunnen vaststellen of ze goedaardig of kwaadaardig waren, maar "de algehele conditie van de patiënte was zodanig slecht (...) dat dit niet mogelijk was. Ik vreesde dat, zodra ik de ernstig ontstoken schouder zou opereren, al was het maar om het noodzakelijke stukje weefsel te verkrijgen voor het weefselonderzoek, een ernstige bloeding zou kunnen ontstaan die de zieke niet zou overleven." Hij beperkte zich daarom tot het voorschrijven van pijnstillers om de sterke pijnen tegen te gaan.

In dezelfde periode waarin de gezwellen ontstonden, verergerden de maagklachten die zuster Concepción sinds 1972 had. De röntgenonderzoeken die begin 1975 waren uitgevoerd, toonden een maagzweer en een middenrifbreuk aan, alsmede galstenen. Het gelijktijdig bestaan van deze los van elkaar

staande ziektes leidde tot een snelle achteruitgang van de lichamelijke conditie van zuster Concepción.

Een van de religieuzen, zuster María del Pilar, verklaart dat “de bulten zo pijnlijk werden, dat ze het hoofd naar de tegenovergestelde kant boog, omdat het te pijnlijk was het hoofd in de normale positie te houden (...). De algehele achteruitgang was ernstig. Ze had een gedempte stem en bracht bijna de hele dag door in een stoel vol kussens.” Vanwege de hevige pijnen lukte het zuster Concepción nauwelijks te slapen. Daarnaast kreeg ze last van darmbloedingen, wat een ernstige bloedarmoede tot gevolg had. In enkele maanden verloor ze veel gewicht; uiteindelijk woog ze 42 kg. Moeder-overste vat haar indrukken als volgt samen: “In de ernstigste periode leek zuster Concepción op een lijk.”

Het moment van genezing

In de lente van 1976 verkeerde de zieke in terminale fase. De andere zusters waren zich hiervan bewust, zowel door directe waarneming van de toestand van de zieke als door de opmerkingen van de artsen. Zuster María del Pilar herinnert zich het commentaar van een van de artsen. “Toen Moeder-overste hem zei dat zuster Concepción af en toe de vrijheid nam iets te eten wat ze niet mocht hebben, antwoordde hij: Laat u maar; ze heeft nog maar zo kort te leven.”

Moeder-overste vertelt dat diezelfde arts haar ooit zei “dat we moesten proberen haar (de zieke) zo min mogelijk lastig te vallen, omdat we haar nog maar korte tijd bij ons zouden hebben.” “Aangezien ze zo zwak was – vervolgt deze getuige – (...) en de bulten op allerlei plaatsen verschenen, vreesden we het ergste voor haar leven. Haar gezicht was grauw (...). We waren er allemaal van overtuigd dat zuster Concepción zou gaan sterven. Ook haar zusje Pilar dacht zo.”

De behandelend arts die het beloop van de ziekte had gevolgd, verklaarde: “Onze prognose was dat ze aan deze ziekte zou kunnen overlijden. Ik heb dat aan Moeder-overste en aan de zusters die de patiënte begeleidden meegedeeld. Mede door de algehele achteruitgang van de patiënte, verslechterde het

darmprobleem in een alarmerend tempo, veroorzaakten de beschreven gezwollen veel pijn en raakte de patiënte in een toestand van algehele uitputting." De radioloog was dezelfde mening toegedaan. In maart 1976 moest hij een röntgenfoto maken van de buikholte. Later werden er meerdere foto's gemaakt omdat men op zoek was naar een mogelijk maaggezwel dat – zoals men op dat moment dacht – de klachten van de zieke kon verklaren. Deze specialist getuigt: "Ik wil benadrukken dat ik haar geen verdere onderzoeken wilde laten ondergaan vanwege de ernstige staat waarin ze zich bevond. Ik voelde me zelfs bezwaard over de reeds verrichtte onderzoeken, omdat ze er veel onder moest lijden. Bovendien was ik ervan op de hoogte dat zowel de internist als de andere artsen dachten dat het om een onomkeerbaar kwaadaardig proces ging met uitzaaiingen."

De weken gingen voorbij. Zuster Concepción bereidde zich rustig voor op de dood. Ze had haar ziekte volledig geaccepteerd en had zich vol vertrouwen overgegeven in de handen van God. Deze gemoedstoestand blijkt onder meer uit het feit dat, zoals zij zelf heeft beweerd en andere personen hebben bevestigd, ze de Heer nooit om haar genezing vroeg. Een van de zusters verklaart: "In het klooster waren we evenmin geneigd te bidden voor haar genezing, omdat haar flinkheid en vereenzelviging met de wil van God zodanig was dat wij ons door haar gedrag gesterkt voelden (...). Zij heeft nooit gebeden voor haar genezing, want ze keek uit naar wat haar nabije einde leek te zijn, met haar gewoonlijke kalmte en nederigheid; voor haar kwam dit alles van God. Vanaf het moment van haar buitengewone genezing (...) dacht ze dat als God haar leven had verlengd (...) dat was om Hem meer te dienen en zich volledig te heiligen."

Zowel de betrokkene als de andere zusters van het klooster hadden het idee van een naderend overlijden aanvaard.

De buitengewone genezing van zuster Concepción vond plaats in de loop van één nacht. Tijdens het canoniek proces heeft de patiënte het als volgt verteld: "Ik ben van de gezwollen genezen in juni 1976. Ik kan de datum niet exacter aangeven. Ik herinner me dat ik in de nacht waarin ik genezen werd, bijzondere pijnen voelde en een vervelende jeuk aan de linker

schouder en voet. Op dat moment merkte ik niet dat de gewellen genezen waren. Die nacht sliep ik één of anderhalf uur.”

Een getuige vertelt dat zuster Concepción haar vertelde hoe onrustig ze die nacht tot vijf uur 's ochtends was geweest. “Tegen vijven viel ze in slaap en om zeven uur – het tijdstip waarop de hele kloostergemeenschap opstond – is ze een douche gaan nemen met het idee dat dit haar iets zou verlichten.”

Zuster Concepción vervolgt: “Ik stond op en in de douche merkte ik dat de tumor op mijn linker schouder er niet meer was. Ik was enigszins verbaasd en ben in mijn bed gaan kijken of er misschien een vlek was achtergebleven, maar ik zag niets. Ik kleepte me verder aan en bij het aantrekken van mijn schoenen merkte ik dat de tumor op de linker voet er ook niet meer was. Ik ging meteen naar Moeder-overste om te vertellen wat me was overkomen.”

Toen Moeder-overste hoorde dat de bulten verdwenen waren, dacht ze natuurlijk dat ze opengebarsten waren. Maar de zuster zei haar dat er geen enkele vlek op de lakens te vinden was. Die dag kon zuster Concepción de heilige Mis in het klooster bijwonen, iets wat ze lange tijd niet meer had kunnen doen; in de eindfase van haar ziekte stond ze tussen elf en twaalf uur in de ochtend op.

Het feit dat het niet mogelijk is de exacte datum van de genezing vast te stellen, moet geen verbazing wekken. Een van de religieuzen legt uit dat de zusters werkelijk onthecht van hun eigen gezondheid leven; met name zuster Concepción, zoals blijkt uit bovenstaande beschrijving. Deze overgave aan God maakt dat deze personen het beloop van hun ziekte niet met “klinische” aandacht volgen. Ondanks de plotselinge verdwijning van de bulten zonder dat er een spoor is achtergelaten, is geen van de zusters op het idee gekomen om de genezing openbaar te maken. Zelfs de behandelend dokter wist het pas per toeval enkele dagen later, toen hij naar de zondagsmis ging in de kapel van de zusters. Zuster Concepción vertelt dat ze hem toen pas vertelde dat de tumoren verdwenen waren. “Hij vroeg me of ik de volgende dag op zijn spreekuur kon komen. Het heeft vijftien dagen tot een maand geduurd eer ik ben gegaan.”

Niettemin, uit de getuigenissen van enkele zusters volgt dat de gebeurtenis halverwege de maand juni van 1976 moet hebben plaatsgevonden. Op de 20^e of 21^e van die maand vroeg Moeder-overste zuster Concepción nog zuster María del Pilar te vergezellen, omdat zuster María del Pilar een röntgenfoto moest laten maken. Zuster Pilar verklaart: "Het verbaasde me werkelijk dat Moeder-overste zuster Concepción met mij mee liet gaan, ik wist immers hoe ziek ze was geweest, maar ik kon perfect zien dat ze goed liep en ik zag dat ze geen van de eerdere ziekteverschijnselen meer had. Wat ik wel zag, was dat ze er heel anders uitzag door de levendige gelaatsuitdrukking."

Zuster María del Pilar voegt toe dat toen de radioloog zuster Concepción rechtop zag staan, hij versteld stond omdat hij enkele maanden tevoren bij het maken van röntgenfoto's zelf had vastgesteld hoe slecht zuster Concepción er aan toe was. Tussen beide ontstond het volgende gesprek dat de zuster in haar verklaring samenvat:

- Zuster, wat is er met u gebeurd?
- Nou, dokter, ik ben beter aan het worden zonder dat ik begrijp hoe dat komt.
- Als ik nu student was, zou ik dit geval gaan bestuderen, want dit is een geval voor een museum.

Toeschrijving van het wonder aan mgr. Escrivá

Met zekerheid kan worden vastgesteld dat zuster Concepción nooit voor haar genezing heeft gebeden. De andere zusters ook niet. Het waren haar zussen Josefina en Felisa Boullón die hun gebed tot God en de heilige Maria richtten op voorspraak van de stichter van het Opus Dei.

De twee ongetrouwde zussen woonden in Montalbán (Teruel, Spanje) en hadden geregeld telefonisch contact met zuster Concepción, waarbij ze zich interesseerden voor het verloop van haar ziekte. Ze waren zelf apothekhouders en stuurden haar geregeld de benodigde pijnstillers.

Eind 1975 begonnen ze te bidden voor de gezondheid van hun zus, waarbij ze hun vertrouwen stelden in de voorspraak van mgr. Escrivá. De stichter van het Opus Dei was toen enkele

maanden tevoren overleden. Zij vertellen dat ze besloten hadden tot hem te bidden naar aanleiding van een beledigend artikel over hem in een tijdschrift en nadat ze enkele onterechte opmerkingen over het Opus Dei hadden gehoord tijdens een kerstdiner in de kerstnacht van 1975. Felisa Boullón schrijft: "Hoewel ik niet zo veel sympathie had voor het Opus Dei, leek deze kritiek me weinig juist en niet objectief. Ik heb daarop gereageerd door tot Maria te bidden, van wie de Dienaar Gods Jozefmaria zeer devoot was. Ik heb Maria gevraagd op te treden om de waarheid over de Dienaar Gods te verdedigen. Vanaf toen bad ik op voorspraak van de Dienaar Gods voor mijn zieke zus en voor andere intenties die ik me niet meer kan herinneren."

Vanaf dat moment bad Felisa steeds vaker tot mgr. Escrivá voor de genezing van haar zus.

De andere zus, Josefina, verklaart: "We wilden dat de waarheid over mgr. Escrivá (...) aan het licht zou komen; het deed ons verdriet wat er over hem gezegd werd. Als ik voor mijn zus bad, vroeg ik om haar gezondheid, en als dat niet mogelijk zou zijn, om een zalige dood. Bijna elke dag bad ik 's ochtends, tijdens de schoonmaak van het huis, deze gebeden."

Toen ze op een dag in de auto reden met een derde zus baden ze samen de rozenkrans op voorspraak van mgr. Escrivá, voor de gezondheid van zuster Concepción en voor een nicht. Felisa vertelt: "Die dag had ik van een nicht van mij een boek en enkele prentjes van de Dienaar Gods gekregen. Dat gebeurde halverwege of in de tweede helft van juni 1976. Vanaf die dag baden we de rozenkrans, telkens wanneer we dat samen deden, altijd op voorspraak van de Dienaar Gods voor onze zus."

Uit deze getuigenis valt af te leiden dat de twee zussen hun gebeden op voorspraak van mgr. Escrivá in de periode dat de genezing plaatsvond hadden geïntensiveerd. Gedurende lange tijd wisten ze echter niet dat hun gebed verhoord was. Dat gebeurde heel spontaan. Op een dag belden ze, zoals ze dat vaker deden, naar El Escorial om met zuster Concepción te spreken. Josefina Boullón geeft het gesprek als volgt weer:

"Toen ik een keer belde, merkte ik dat ze normaal sprak. Ik vroeg haar wat er gebeurd was, omdat haar stem veel beter klonk. Ze antwoordde: 'Ik voel me heel goed. De bulten op mijn rug en voet zijn verdwenen. Alleen de bult op mijn hand

is er nog.' Aangezien we op ieder moment het bericht van haar overlijden verwachtten, kwam mijn zus Felisa, die meeluis-terde, ertussen en zei: 'Vraag haar tot welke heilige ze heeft gebeden.' Zij antwoordde: 'Tot geen enkele.' Daarop zei mijn zus Felisa: 'Zeg haar dat ik dat wel gedaan heb, en dat het priester Jozefmaria Escrivá is geweest.' Na dit aan zuster Concepción gezegd te hebben voegde ik er aan toe: 'Ook ik heb elke dag voor jou gebeden op de voorspraak van mgr. Escrivá.'"

Op deze manier kwam zuster Concepción te weten dat de verlenging van haar leven toegeschreven werd aan de voorspraak van de stichter van het Opus Dei. Vanaf dat moment was ze hem heel dankbaar. Met blijdschap herinnert ze zich dat een familielid rond de 40er jaren gebeden had gevraagd voor het Opus Dei. Vanaf dat moment had ze vaak voor deze intentie gebeden. Zuster María del Pilar, die haar de laatste jaren van nabij had meegemaakt, getuigt dat zuster Concepción er absoluut van overtuigd was dat ze deze genezing te danken had aan de voorspraak van de stichter van het Opus Dei. "De erkenning van deze bemiddeling beschouwde zuster Concepción als een kwestie van rechtvaardigheid. De Heer had het gebed van haar zussen op voorspraak van mgr. Jozefmaria Escrivá verhoord. Tevens beschouwde ze het als een antwoord op al haar gebeden van de laatste veertig jaren van haar leven voor het Opus Dei."

Medische beoordeling

Zoals gezegd, heeft zuster Concepción pas na enige tijd haar plotselinge genezing aan de artsen bekend gemaakt. Zij ging uiteindelijk naar haar eigen arts die tijdens het lichamelijk onderzoek vaststelde dat de gezwellen op de rug en de voet verdwenen waren. De arts liet op 28 juli 1976 röntgenfoto's maken. Hij vergeleek ze met de foto's uit 1975 en het viel hem op – zoals hij vermeldt in zijn getuigenis – dat de gezwellen volledig waren verdwenen. Er waren alleen enkele verdichtingen zichtbaar die zouden kunnen passen bij kalkafzetting in het gewrichtskapsel van de schouder.

Gedurende de ziekte van zuster Concepción was de hypothese